

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΟΙ ΚΕΧΑΪΔΗΣ, ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ, ΑΛΕΓΙΑΝΝΗΣ,
ΜΑΡΟΥΛΑΚΗΣ, ΘΕΟΦΙΛΙΔΗΣ, ΓΙΑΝΝΑΡΗΣ,
ΞΥΡΑΦΗΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΥ, ΣΙΝΙΩΡΟΣ,
ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ, ΚΑΝΔΑΝΟΛΕΩΝ, ΓΑΓΛΙΑΣ,
ΠΡΕΚΑΣ, ΤΣΙΒΟΥΡΑΚΗΣ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΝ
ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΗΣΥΧΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

ΑΘΗΝΑ 6 ΝΟΕΜΒΡΗ 1987

№ 14

Κύριοι,

Τώρα, ξέρετε ποιός είμαι: ένας επαναστάτης, που ζει από τα προϊόντα των διαρρήξεών του.

Πέρ' απ' αυτό, έχω κάψει αρκετά ξενοδοχεία και έχω υπερασπιστεί την ελευθερία μου ενάντια στις επιθέσεις των πρακτόρων του κράτους. Σας αποκαλύπτω όλες τις αγωνιστικές ενέργειες της ζωής μου. Σας υποβάλλω τον εαυτό μου σαν ένα πρόβλημα. Μην αναγνωρίζοντας σε κανέναν το δικαίωμα να με κρίνει, δεν εκλιπαρώ ούτε τη συγγνώμη σας, ούτε την ανοχή σας. Δεν κάνω καμιά έκκληση ή παράκληση σ' αυτούς που μισώ και περιφρόνω. Εσείς είστε οι δυνατότεροι, κάντε με ότι θέλετε. Εκτοπίστε με σαν καταδίκο ή στείλτε με στα κάτεργα, δεν με νοιάζει. Πριν φύγω, όμως, αφήστε με να σας πω μια τελευταία λέξη...

Αποκαλείτε κάποιον κλέφτη και ληστή, του επιβάλλετε τη σκληρότητα των νόμων χωρίς ν' αναρωτηθείτε αν θα μπορούσε να είχε γίνει κάτι άλλο. Έχετε δει ποτέ σας κάποιον μεγαλομέτοχο να γίνεται διαρρήκτης; Εγώ, ομολογώ πως όχι. Άλλα εγώ, που δεν είμαι ούτε μεγαλομέτοχος, ούτε κτηματίας, που είμαι μόνο ένας άνθρωπος, που το μόνο που έχει για να εξασφαλίσει τη συντήρησή του είναι τα μπράτσα και το κεφάλι του, είμαι αναγκασμένος να συμπεριφέρομαι διαφορετικά. Η κοινωνία μου έδωσε μόνο τρεις τρόπους για να υπάρχω: να δουλεύω, να ξητιανεύω ή να κλέψω.

Η δουλειά κάθε άλλο παρά μου είναι δυσάρεστη. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να μην δουλεύουν· οι μυς τους, το μυαλό τους διαθέτουν ένα ποσό ενέργειας που πρέπει να καταναλωθεί. Εκείνο που με απωθεί είναι το να ιδρώνω αίμα και δάκρυα για τα ψίχουλα ενός μισθού, είναι το να δημιουργώ πλούτο από τον οποίο εγώ έχω κιολας απογυμωθεί. Με λίγα λόγια με απωθεί το να αφιερώσω τον εαυτό μου στην εκπόρνευση της δουλειάς.

Η ξητιανιά είναι εκφυλισμός, η άρνηση κάθε αξιοπρέπειας. Ο καθένας έχει το δικαίωμα της περηφάνιας στη ζωή του.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΔΕΝ ΖΗΤΙΑΝΕΥΤΑΙ, ΠΑΙΡΝΕΤΑΙ. Η ΚΛΟΠΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ. Αυτή να είμαι περιορισμένος σ' ένα εργοστάσιο, σαν σε μια φυλακή, αυτή να ξητιανεύω για πράγματα που δικαιωματικά μου ανήκουν, προτίμησα να επαναστατήσω και να πολεμήσω τους εχθρούς μου, κάνοντας πόλεμο ενάντια στους πλούσιους και στις περιουσίες τους. Φυσικά, φαντάζομαι πως θα προτιμούσατε να είχα υποταχθεί στους νόμους σας, να δημιουργούσα πλούτο με αντάλλαγμα ένα γελοίο μισθό, σαν υπάκουος και άχρηστος εργάτης και τέλος με το κορμί και το μυαλό σακατεμένα να ψώφαγα στη γωνιά κάποιου δρόμου. Τότε, δεν θα με αποκαλούσατε "κυνικό ληστή", αλλά τόμο εργάτη. Χρησιμοποιώντας την κολακεία σας, θα μπορούσατε, ακόμα και να με είχατε ανταμείψει με κάποιο μετάλλειο εργασίας. Οι παπάδες υπόσχονται τον παράδεισο στους ηλιθίους οπαδούς τους. Εσείς είστε λιγότερο αφηρημένοι. Τους προσφέρετε ένα κουρελόχαρτο.

Σας ευχαριστώ, κύριοι, για την τόση καλωσύνη, την τόση γενναιοδωρία. Προτιμώ να είμαι ένας κυνικός, με συνείδηση των δικαιωμάτων μου, παρά να κατανήσω μια μηχανή ή ένα άγαλμα. Αμέσως μόλις απόκτησα αυτή τη συνείδηση, διέπραξα τις κλοπές χωρίς καμιά τύψη. Δεν σέβομαι την αποκαλούμενη ηθική σας, που εξυψώνει το σεβασμό της ιδιοκτησίας σε αρετή, τη στιγμή που δεν υπάρχουν χειρότεροι κλέφτες από τους ιδιοκτήτες.

Να θεωρείτε, κύριοι, τους εαυτούς σας ευτυχείς που αυτή η ηθική έχει ριζώσει στο λαό, γιατί αυτός είναι η καλύτερη αστυνομία σας. Γνωρίζοντας την αδυναμία του νόμου, της βίας για να είμαστε πιο ακριβείς, κάνατε το λαό τον ισχυρότερο προστάτη σας. Προσέχτε, όμως, το κάθε τι έχει ένα τέλος. Όλα αυτά που χτίστηκαν με την βία και την πανούργια, η βία και η πανούργια μπορούν να τα γκρεμίσουν.

Ο λαός, κάθε μέρα, αλλάζει. Δεν μπορείτε να δείτε, ότι, μαθαίνοντας

αυτές τις αλήθειες, συνειδητοποιώντας τα διακιώματά τους, όλοι οι πεινασμένοι, όλοι οι ξιάνοι, με μια λέξη όλα σας τα θύματα, οπλισμένα με ένα διαρρηκτικό λοστό, κηρύσσουν τον πόλεμο στα υπάρχοντά σας για να ξαναπάρουν όλον τον πλούτο, που αυτοί δημιούργησαν και εσείς τους τον κλέψατε; Μήπως νομίζετε, ότι έχουν άλλα περιθώρια εξαθλίωσης; Εγώ πιστεύω το αντίθετο. Αν το σκέφτονταν καλά, θα προτιμούσαν να διακινδυνεύσουν τα πάντα αντί να σας παχάνουν, ενώ αυτοί σαπίζουν στην φτώχεια. Μας απειλείτε με φυλακές...εκτοπίσεις...κάτεργα... Πώς, όμως, θα μπορούσαν αυτά να συγκριθούν με μια ζωή εκφυλισμού, φτιαγμένη από κάθε είδους μαρτύριο; Ο ανθρακωρύχος που παλεύει για το φωμά του, μέσα στα σπλάχνα της γης, χωρίς να βλέπει ποτέ το φως του ήλιου, μπορεί να χαθεί σε μια στιγμή, θύμα μιας έκρηξης. Ο κεραμίδας που περπατάει στις στέγες μπορεί να πέσει και να γίνει σκόνη. Ο ναύτης ξέρει την ημερομηνία της αναχώρησής του, δεν ξέρει, όμως, αν θα ξαναγυρίσει ποτέ στο λιμάνι. Πολλοί άλλοι εργάτες, κάνοντας τη δουλειά τους, αρπάζουν κάποια μοιραία αρρώστεια. Δηλητηριάζονται, σκοτώνονται και εξαντλούνται για να δημιουργήσουν πλούτο για σας. Ακόμα, κι οι αστυνομικοί, οι λακέδες σας, για ένα κόκκαλο που τους δίνετε να γλύφουν, βρίσκουν μερικές φορές το θάνατο στις μάχες ενάντια στους εχθρούς σας. Ξεροκέφαλοι, μέσα στον εγωισμό σας, μένετε σκεπτικοί μπροστά σ' αυτό το γεγονός, έτσι δεν είναι; "Ο λαός φοβάται", φαίνετε να λέτε. "Κυβερνούμε με το φόβο της καταστολής. Αν ο λαός φωνάζει τον ρίχνοντας στη φυλακή. Αν κουνηθεί, τον εκτοπίζουμε στις αποκίες. Αν δράσει, τον στέλνοντας στην γκιλλοτίνα". Λάθος τα λογαριάζετε, κύριοι, πιστέψτε με. Οι ποινές που επιβάλλετε δεν είναι φάρμακο για την πράξεις εξέγερσης. Η καταστολή, αυτή να είναι φάρμακο, απλώς χειροτερεύει τον πόνο. Τα μέτρα σωφρονισμού μπορούν να σπείρουν μόνο το μίσος και την εκδίκηση.

Ο Alexandre Marins Jacob με το διαρρηκτικό λοστό στην εκκλησία της Ωμπουσόν. (Από το The Art of Anarchy του FI. Constantini, 1987).

Είναι ένας φαύλος κύκλος. Κι ακόμα περισσότερο, απ' όταν αρχίσατε να κόβετε κεφάλια, να γεμίζετε τις φυλακές και τις αποικίες με κατάδικους, μήπως καταφέρατε να σταματήσετε το μήσος απ' το να εκδηλώνεται; Μιλήστε! Απαντήστε! Τα γεγονότα αποδεικνύουν την αδυναμία σας! Εγώ, προσωπικά, ήξερα ολοκλήρωτα πως το μόνο αποτέλασμα της συμπεριφοράς μας θα ήταν η εκτόπιση ή τα κάτεργα. Πρέπει να ξέρετε πως δεν είναι αυτό που με σταμάτησε. Το ότι έκλεψα δεν είναι θέμα κέρδους, χρήματος, αλλά θέμα αρχών, δικαιωμάτων. Προτίμησα να κρατήσω την ελευθερία μου, την ανεξαρτησία μου, την αξιοπρέπειά μου, αντί να κατανήσω δημιουργός της περιουσίας κάποιου αφέντη. Ωμά και ξάστερα, χωρίς κανέναν ευφημισμό, ΠΡΟΤΙΜΗΣΑ ΝΑ ΚΛΕΒΩ ΑΠ' ΤΟ ΝΑ ΜΕ ΚΛΕΒΟΥΝ. Πράγματι, αποδοκιμάζω και τα μέσα με τα οποία κάποιος, με βία και πανουργία, αρπάζει τους καρπούς του μόχθου κάποιου άλλου. Όμως, για τούτον ακριβώς τον λόγο, κήρυξα τον πόλεμο ενάντια στους πλούσιους, τους κλέφτες των αγαθών των φτωχών ανθρώπων. Θα ήθελα κι εγώ να ξήσω σε μια κοινωνία όπου η κλοπή δεν θα υπήρχε. Αποδοκιμάζω την κλοπή και την χρησιμοποίησα μόνο σαν ένα μέσο εξέγερσης, για να πολεμήσω τον πιο άδικο απ' όλους τους κλέφτες: την ΑΤΟΜΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ.

Για να καταστρέψεις ένα αποτέλεσμα, πρέπει, πρώτ' απ' όλα να καταστρέψεις την αιτία του. Αν υπάρχει κλοπή, υπάρχει γιατί το ένα χέρι κρατάει πολλά και το άλλο ελάχιστα. υπάρχει μόνο γιατί τα πάντα ανήκουν σε λίγους. Ο αγώνας θα σταματήσει μόνο όταν οι άνθρωποι θα μοιράζονται τις χαρές και τις λύπες τους, την δουλειά και τον πλούτο, όταν όλα θ' ανήκουν σ' όλους.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, ΕΓΩ ΤΗΝ ΕΚΑΝΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΟΥ, ΑΣ ΕΡΘΕΙ ΛΟΙΠΟΝ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

Alexandre Marious Jacob*

(δημοσιεύτηκε στο περιοδικό του Anarchist Black Cross της Αυστραλίας Black and Blue, Σεπτ. 1987)

* Γάλλος αναρχικός διαρρήκτης με πλούσια δράση στις αρχές του αιώνα. Πέθανε το 1954. Ο δημιουργός του Αρσέν Λουπέν, Μωρίς Λεμπλάν, εμπνέυστης τις ιστορίες του από τη ζωή και τη δράση του Jacob.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ
Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟ
Χ. ΜΑΡΙΝΟ
Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ
ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΕΙ..

Στις 14.8.87, σε ερημική τοποθεσία της Αργολίδας, βρέθηκε κατακρεουργημένο και αποκεφαλισμένο τον πτώμα του Παναγιώτη Γαγλία. Η ειδηση πέρασε στα ψηλά των εφημερίδων 4 μέρες αργότερα. Και το πράγμα θα έμενε εκεί αν ο νεκρός δεν ήταν ένας από τους πρώτους και πιο θαραλέους αγωνιστές του κινήματος των φυλακών.

Ο Παναγιώτης Γαγλίας, από 10 ετών παιδί, το 1954, γνώριζε όσο λίγοι τη φρίκη του διαβόλου του "σωφρονιστικού" συστήματος της χώρας μας, αυτού του συστήματος που κάθε τόσο ο εκάστοτε υπουργός δικαιοσύνης (Σταμάτης, Μαγκάκης, Κακλαμάνης και τώρα Κουτσόγιωργας κλπ) "αναμορφώνει", χωρίς να θίγει στο ελάχιστο τη φρίκη του και τους διάφορους νονούς του (βλ. Ασημακόπουλος, Μπράτσαλη, Μαράτος, Ψαρούδάκης, Μητσοπούλου...)

Ο Παναγιώτης Γαγλίας αφέρωσε τη ζωή του (κυριολεκτικά) λοιπόν στον πόλεμο ενάντια σ' αυτό το σύστημα, στους "νονούς" του –διευθυντάδες, ψυχίστρους, αρχιφύλακες, χαφίδες– και στους ηθικούς του αυτούργον –τους κάθε λογής και χρώματος υπουργούς και γραμματείς. Και σ' αυτόν τον πόλεμο, ο Παναγιώτης δεν δειλιάσει στιγμή. Έψαξε, ανακάλυψε, κατάγγειλε ανοιχτά τα θάσα γίνονταν: ναρκωτικά, βασανιστήρια, δολοφονίες. Ξεσκέπασε τους δολοφόνους του Αλεγιάνη, του Μαρούλακη, του Γάνναρη –που είχε καταπει θερμόμετρο για να τον πάνε στο νοσοκομείο κι οι δολοφόνοι "φύλακες" τον γρονθοκόπησαν στο στομάχι μέχρι που έσπασε το θερμόμετρο κι ο Γιάνναρης ξεψύχησε–, του Θεοφιλίδη, του Ξεράφη. Ξεσκέπασε το βρωμέρο ρόλο του "σοσιαλιστή" γενικού γραμματέα του υπουργείου δικαιοσύνης ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ στις περισσότερες δολοφονίες και στη διακίνηση της πρέζας, του Ασημακόπουλου, που όταν "μερακλώνει", τραγουδάει: "Οι κυβερνήσεις πέφτουν, μα η ΜΑΦΙΑ μένει..."

Απ' όσα είπε ο Γαγλίας, το ένα δέκατο βγήκε στη δημοσιότητα.. Τ' άλλα τα θάψανε οι Φιλιπόπουλος, Μπόμπολας κλπ.

Μόνο, που, τώρα που ο Γαγλίας πήρε το τελευταίο, το οριστικό αποφυλακιστήριο απ' αυτή την κοινωνία, τώρα που ο Γαγλίας δεν φοβάται πια –αν τον φοβήθηκε ποτέ το θάνατο–, ΤΩΡΑ Ο ΓΑΓΛΙΑΣ ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΙ...

H "Αναρχική Πρόταση ενάντια στην κρατική τρομοκρατία" καλεί σε συγκέντρωση στις 6 Νοέμβρη στα Προπύλαια στις 4μ.μ για συμπαράσταση στον Κατσουχίρο Ομόρι

ΘΑ ΘΡΗΝΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΆΛΛΑ ΘΥΜΑΤΑ;

Από την περασμένη Πέμπτη (15.10.87) ο Μαουρίτοιο Φολίνι, εξασθενημένος από τις μέχρι τότε πολυήμερες απεργίες πείνας, σταμάτησε να πίνει και νερό, αποφασισμένος να φτάσει ως το θάνατο αν δεν ακυρώνει η απόφαση για την έκδοσή του. Η έκδοση του Ιταλού Μ. Φολίνι στις αρχές της χώρας του, είναι ένα ακόμη βήμα για την παγίωση της ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΘΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ.

ΙΤΑΛΙΑ 1970-1980: Ένα κίνημα κοινωνικής αμφισβήτησης ξεσπάει σ' ένα κύμα πολιτικής βίας. Η αστυνομία διαλύει βίαια διαδηλώσεις, δολοφονεί, τραυματίζει, συλλαμβάνει, φυλακίζει αγωνιστές της ευρύτερης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Για κάποιους αγωνιστές μοναδική επιλογή είναι η ένοπλη πάλη.

ΜΕΣΑ στο τουριστικό κλίμα εκείνων των ημερών στην Ιταλία, ο νεαρός, τότε Μαουρίτοιο Φολίνι κάνει δική του υπόθεση την υπόθεση των καταπιεσμένων της Ιταλίας κι' όλου του κόσμου, επιλέγοντας το δρόμο αγώνα.

1979: Ο Μ. Φολίνι, μέσα στα πλαίσια της τότε κατάστασης, δηλώνει ότι απορρίπτει την ένοπλη δράση, όχι όμως την ιδεολογία και τους συντρόφους του.

ΜΕΤΑ από αυτό τον Φολίνι φεύγει από την Ιταλία. Το Ιταλικό κράτος, όμως, δεν του συγχώρεσε ποτέ αυτή του την τίκτια και συνεπή στάση. Ενώ οι χαφίδες, οι προσκυνημένοι, ακόμη και οι φασίστες-δολοφόνοι αθώων περαστικών (Μπολίνια) αφήνονται ελεύθεροι, το Ιταλικό κράτος ζητά τούς από την Ιντερπόλ την κεφαλή του Φολίνι επί πίνακι.

Σ' ΑΥΤΟ Λοιπόν το σημείο, το Ελληνικό κράτος, καταπατώντας το ίδιο του το σύνταγμα, τηρεί πιστά τις διάφορες διεθνείς και διακρατικές συμφωνίες της τελευταίας πενταετίας, που δείχνουν ξεκάθαρα ότι η θέληση των κάθε λογής κρατών –και των υπερκρατικών κέντρων λήψης αποφάσεων και του διεθνοποιημένου κεφάλαιου– είναι η φυσική και πνευματική εξόντωση οποιουδήποτε επιμένει ακόμα να σκέφτεται και να αγωνίζεται για να παραμείνει ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

1987: Στα τέλη του Ιούνη αναγγέλεται με τυπωμανορουσίες η σύλληψη στην Αθήνα του Ιταλού "τρομοκράτη" Μαουρίτοιο Φολίνι. Το υπουργείο Δημόσιας Τάξης το γαρουσιάζει σαν επιτυχία της ελληνικής αστυνομίας, προσπαθώντας έτοι να μειώσει την ήδη προβαλλόμενη στον τύπο ανικανότητά της, σε όλους τους τομείς. Από την άλλη πλευρά, όπως ήταν φυσικό, το Ιταλικό κράτος ζητά μάσος την έκδοση του "τρομοκράτη".

Ιη ΙΟΥΛΗ 1987: Ο Μ. Φολίνι αρχίζει απεργία πείνας, αφήνοντας αδιάφορους, όχι μόνο τα αρμόδια δικαστήρια, αλλά και μεγάλο μέρος του ελληνικού λαού.

. 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1987: Ο Άρειος Πάγος αποφασίζει, κατά πλειοψηφησία, ότι η δράση του Φολίνι δεν είναι πολιτική. Ο Φολίνι μπορεί να εκδοθεί στην Ιταλία, όπως παλιότερα είχε εκδοθεί ο Ρόλφ Πόλε στη Γερμανία και με την ίδια ευκολία που εκατοντάδες Τούρκοι και Κούρδοι πρόσφυγες ξεναστέλλονται στις φυλακές και στις κρεμάλες του Εβρου.

1η ΟΚΤΩΒΡΗ 1987: Η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα και η σύλληψη "τρομοκρατών" δείχνουν ξεκάθαρα την απόφαση της κυβέρνησης να συμμορφωθεί με τις επιταγές των υπερατλαντικών και των ευρωπαίων συμμάχων της. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο η τύχη που περιμένει τον Μ. Φολίνι, είναι φανερή.

ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν μπορεί να μείνει απαθής απέναντι στην ασύδοσια και αυθαρεσία των εκάστοτε κυβερνήσεων –σοσιαλιστικών ή μη– που εκδίδουν, απελύουν, φυλακίζουν και δολοφονούν αγωνιστές. ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν μπορεί να μείνει απαθής μπροστά στον επικείμενο θάνατο του Φολίνι.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ από τον υπουργό δικαιοσύνης Μένιο Κουτσόγιωργα και δηλώνωμε ότι ΘΑ ΤΟΝ ΘΕΩΡΗΣΟΥΜΕ ΠΡΩΤΟΠΑΙΚΑ ΥΠΕΥΘΥΝΟ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΟΥ Ο ΦΟΛΙΝΙ ΠΕΘΑΝΕΙ.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΟΠΟΙΟΣΔΗΠΟΤΕ ΦΟΛΙΝΙ, ΆΛΛΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ.

ΜΟΗ ΛΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΑΞΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ.

«Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτηση του ή καταβολή δραματικού αντίποιου. Η συνέχεια της έκδοσής του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υπο-

χρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τιμή πώλησης. «Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν είναι ποφέρα απόφεων μίας αναρχικής οράδας. Κοινή αντίληψη σών προσφέρουν για την έκδοση, είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής-αντεξουσιαστικής πληροφόρησης, έξω και πέρα από τους κρατικούς

και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής εξέγερσης. Για την εγκαθίδρυση ενός κοινωνικού συστήματος που θα στηρίζεται στην αριστεραία θοηθεία και την εθελοντική συνεργασία των μελών της. Ενάντια σ' όλες τις μορφές διακυβέρνησης και οικονομικής καταπίεσης.